

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

שבת נרות
 סיום שעון קיץ
 ביום ראשון

שבת כד' תשרי התשפ"ה
 פרשה: **בראשית**
 הפטרה: **כה אמר האל**
שבת מברכין
 ראש חודש חשון ביום ששי
 ושבת המולד יום ששי
 בשעה: 16:05 - 14 חלקים

הדלקת נרות - 17:35
צאת השבת - 18:27
ר"ת: 19:03

הדלקת נרות בשבת הבאה **16:28**

נח	בראשית
עמוד השחר: 5:46	4:52
זמן טלית: 5:53	4:59
זריחה: 6:52	5:57
חצות: 12:24	11:23
מנחה גדולה: 12:51	11:50
שקיעה: 17:56	16:49

אינ מי שיתקן

בשעה שברא הקב"ה את אדם הראשון, נטלו והחזירו על כל אילני גן-עדן, ואמר לו: ראה מעשיי כמה נאים ומשובחים הם, וכל מה שבראתי בשבילך בראתי, תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי, שאם תקלקל אין מי שיתקן אחרך.

העלון לפרסום
 מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמ"ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"השלט"
 תר"י"ג מצוות הן, חוקי המלך דתנו. הגאון מוילנא זצ"ל אמר פעם, בסעודת פדיון הבן, שכולן רמוזות במלה "בראשית".
 אזר מישהו עוז ושאלו ילמדנו רבנו, היכן רמוזה בה מצות פדיון הבן? נענה רבנו ואמר: "בראשית" - ראשי תיבות: בנג ראשון, אחר שלושים יום תפדה....
 אבל יש מצוה, שהיא שקולה כנגד כל תר"י"ג המצוות כולן: "שקולה שבת כנגד כל המצוות". השבת, מעין עולם הבא. מתנה טובה היא מבית גנזיו של הקב"ה.
 העובד עבודה זרה, חלילה, מנתק כידוע את הקשר עם היהדות, רחמנא ליצלן. יש עבירה אחת, ששקולה בחומרתה לאיסור עבודה זרה. מהי? "שבת המורה כעבודה זרה" אמרו חז"ל המחלל שבת ברבים, יינו אסור בשתייה כאילו היה מומר, חלילה!
 ונשאלת השאלה: מה חמור כל כך בחטא זה, יותר מכל העוונות והפשעים האחרים? על כך נשא הרב "חפץ חיים" זצ"ל משל.
 מעשה ביהודי, סוחר עורות. שלט גדול הכריז על חנותו, לאמר: "משה ציון, מקור העורות". עורות לנעלים, לסוליות, עורות קרפ וזמש, נחש וגדי, הכל בכל. היתה החנות הומה לקוחות, סנדלרים ורצענים, והאיש התפרנס בכבוד.
 אולם ברבות הימים נהפך עליו הגלגל. מישהו פתח חנות מתחרה, והקניינים עברו לשם. החנות היתה שוממת, העורות קרמו קורי עכביש. הוא ניסה להחיות את העסק, למכור קישוטים בסוכות וסביבונים בחנוכה, הכניס מעט מכשירי כתיבה, ילדים הגיעו לקנות מתכונות ומחקים. החנות התחילה לשנות את צביונה, העורות נעלמו ממדף זה, ומתכונות תפסו את מקומם. ממדף נוסף, והוא נגדש בצעצועים. ובפתח התנוסס עדיין שלט גדול המכריז: "משה ציון, מקור העורות"....

אחת לשבוע היה האיש עולה על סולם וממרק את השלט, ובלבו הקוה: אולי יגיעו ימים טובים יותר, אולי הקונים יחזרו ושוב לא אתעסק בזומות להרוויח פרומות, ואשוב להיות סוחר גדול...
 אבל יום אחד, הורד השלט ואחר נקבע במקומו: "משה ציון, מכשירי כתיבה וצעצועים". שלט חדש זה היה כתב כניעה, סוף האשליה. הכרוה שערך העורות תם ונשלם....
 במה דברים אמורים, אמר "חפץ חיים". העורות הן משל למצוות שלנו. אחד סוחר גדול יותר, חנותו מלאה "סחורה" מניבה רווחים נאים. ואחד משתדל להחזיק מעמד.
 אבל השבת - היא שלט! ומדוע? כדברי רש"י: שהמומר כופר בהקב"ה, ונגם המחלל שבת כופר במעשיו, ומעיד שקר שלא שבת הקב"ה במעשה בראשית. השבת, שמירתה, מעידים שה' ברא את העולם בששה ימים, ושבת בשביעי. היא "זכר למעשה בראשית", וזהו יסור האמונה!!!

ובכל זאת, בפי אחד מהם היתה עצה נבונה. "אדוני המלך", פתח, "כמדומני שחכמי היהודים יוכלו לפתור את החלום נכונה. ראשית, החלום עוסק בהם. ושנית, היהודים מפורסמים כפותרי חלומות. יוסף פתר את חלומו של פרעה, דניאל פתר את חלומו של נבוכדנצר. וכך חכם יהודי הוא שיפתור את חלומך".
 "אכן, צודקים דבריך", נענה המלך ושלח שליח לקרוא אל הארמון את הגאון הקדוש רבי חיים כפוס, רבה של מצרים באותה עת.
 רבי חיים מיהר בעקבותיו של השליח. הוא ידע אמנם על מצב החירום השורר במדינה, נוכח רוחות המלחמה המנשבות מכיוונה של איטליה, אך לא הבין כיצד יוכל הוא לסייע למלך בענין זה.
 "בוא, שבה נא כאן לצידוי", האיר לו המלך פניו, כאשר הוכנס אל הלשכה המפוארת, "חלום חלמתי, ופותר אין אותו".
 והמלך החל מספר בפרוטרוט את חלומו בפני רבי חיים, שלב אחר שלב. אחר תלה בחכם היהודי עינים מצפות והמתין למוצא פיו.
 למשך רגעים אחדים התעטף רבי חיים בשתיקה, בורר את מילותיו, אחר פתח ואמר:
 "אדוני המלך לדידי פתרון החלום פשוט וברור, אך חוששני כי הוא לא יהיה מקובל עליך ועל שריך יען הוא תלוי באמונת היהודים".
 "אל תחשוש", דחק בו המלך "פתח פיך ויאירו דבריך".
 "ובכן", נענה רבי חיים, "הלא ידוע לך, אדוני המלך כי בעוד שבועיים יחול אצלנו חג הסוכות. בחג זה אנו מצווים מפי בוראנו ליקח ארבעה מינים, אתרוג ולולב, הדס וערבה, וליטלם לשם מצוה. והנה, באלכסנדריה עירנו זהירים וזריזים היהודים עד מאוד במצוה זו. ואפילו העניים הרעבים ללחם מקמצים ממאכלם הדל על מנת להשיג להם ארבעה מינים מהודרים. ואשר על כן, אגודות העשבים שראית בחלומך הם ארבעה מינים אלו, ונענועם בידי היהודים הוא שיעצור את צבא איטליה מלכבוש את הארץ".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ל ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Shofar for Zion

"בראשית ברא"

כאשר אנו מתבוננים בדרכי וטבע הבריאה, אנו רואים שהם מורכבים מארבעה דברים והם: דומם, צומח, חי, ומדבר, כשכל אחד מהם בא לשרת את השני, וזו הוכחה שהיא יותר חשוב ממנו, וכשם שהעבד משרת את המלך ולא ההיפך, הנה "הדומם" שהיא האדמה נעבדת ונהפכת על מנת להכשירה לזרוע בה את הצומח, וכל מה שנעשה בה הוא לצורך אותו זרע, ולאחר שהזרע גדל ובשל לאכילה באה הבהמה ואוכלתו, וזו עדות נאמנה שהחי עולה בערכו על הצומח, ולאחר שהבעל חי גדל סופו לשחיטה בא האדם ושוהטו ואוכלו, והרי שוב עדות ברורה כי תכלית קיומו של הבעל חי הוא להיות מזון לאדם ומוזה מובן שהאדם עולה על כולנה ואם הדומם בא לשרת את הצומח והצומח בא לשרת את החי והחי בא לשרת את האדם אם כן האדם בבריאתו את מי בא לשרת? ומכאן מסיק כל בר דעת שהוא נברא לשרת את הכול, יכול, הלא הוא הבורא והיוצר של כל העולם כולו והיוצר מסר לנו את הוראותיו חוקיו ומשפטיו בתורתו הקדושה ועל פיה ילך האדם ואורחותיה ישמור לטוב לו בזה ובבא.

וכמו שאומרים חז"ל שעיקר ביאת הנשמה לזה העולם משום שהיא דומה לבת בוגרת בבית אביה ובושה מלאכול ולפיכך באה לזה העולם כדי שתסגל מצוות ומעשים טובים ומימלא כשתחזור אינה בושה מלאכול כי ממעשה ידיה היא אוכלת. וכתב בעל הטורים בראשית נוטריקון בראשונה ברא אלוקים שקיבלו ישראל תורה. ועד בראשית ברא אלוקים סופי תיבות -אמת- מלמד שנברא העולם באמת כמו שנאמר "ראש דברך אמת".

"ויאמר... אל הנזש... ארור אתה מכל הבהמה ומכל חיות השדה"

שיימי עיבורם של חתול שהוא מין חיה נ"ב ימים ושל חמור שהוא מין בהמה יב' חודש אי"כ בהמה גרוע מוחה שבע פעמים (כי ז' פעמים נ"ב הוא שס"ד) כך יהיה נחש גרוע מבהמה שבע פעמים דהיינו שבע שנים.

"יהי אור ויהי אור"

על דרך המדרש בשר ודם מדליק נר מנר דלוק שמא יכול להדליק נר מתוך החושך? והקדוש ב"ה מתוך החושך מוציא אורה שגא' וחושך על פני תהום.

"לעובדה ולשומרה"

מה העבודה היתה בתוך הגן שאמר לעבדה שמא תאמר לזמור כרמים ולחרוש..או לקצור או לעמר, והלא כל האילנות נצמחים מאליהם, שמא תאמר יש מלאכה בגן עדן, והלא נהר מושך ויוצא מעדן להשקות את הגן, ומה לעבדה? אלא לעסוק בדברי תורה ולשמור המצוה שגא' לשמור את דרך עץ החיים, ואין עץ חיים אלא תורה שגא' עץ חיים היא למחזיקים בה". ולשמרה זו שבת דכתיב "שמור את יום השבת".

"בזעת אפך תאכל לזם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקזת כי עפר אתה ואל עפר תשוב."

אפשר לפרש בדרך דרש בזעת אפך תאכל לחם היינו התורה שנקראת לחם כמו שפירשו הכתוב לכו לחמו בלחמי שפירשו היינו במלחמתה של תורה וכדאיתא בגמ' דאמר ר"ל מנין שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באוהל. "עד שובך אל האדמה" היינו לרמוז שחייב האדם ללמוד תורה עד יום מותו כמ"ש הרמב"ם ז"ל בהלכות ת"ת עד אימתי חייב ללמוד תורה עד יום מותו ע"ש וכמ"ש חז"ל בגמ' לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות קודם שימות שכיון שמת בטל מן התורה ומן המצוות ואין להקב"ה שבח בו, והיינו דאמר ר' יוחנן מאי דכתיב במתים חופשי כיון שמת אדם נעשה חופשי מן התורה ומן המצוות א"נ אפשר לפרש דבא לרמוז להא דאיתא במסכת אבות רבי יונתן אומר כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר ע"ש ולזה שפיר בא הרמז אפיק' תאכל' לחם' ס"ת מלך לרמוז שמי שמתיעג בתורה מתוך עוני סופו לקיימה מעושר.

חובות ליהוה

יציאה לדרך, קביעת סעודה ותענית בערב שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

תענית ציבור ותענית יחיד בערב שבת

וכן מי שקיבל על עצמו להתענות בערב שבת, ולא אמר קודם לכן שאין בדעתו להשלים התענית, וטעה ואכל אחר תפלת ערבית שאחר זמן פלג המנחה, (למנהג הספרדים שצריך להשלים התענית), אין תענית זו נחשבת לו להשלמת קבלתו להתענות, וצריך להתענות יום אחר כדי להשלים קבלתו. (ולמנהג האשכנזים בלאו הכי רשאי לאכול אפילו לא אמר שבדעתו שלא להשלים התענית, וכנ"ל).

יז. אם חל יום תענית ציבור בערב שבת, בין אם היה זה יום תענית עשרה בטבת, ובין אם היתה זו תענית שגזרו מחמת צרה וגזירה, הייבים הכל להשלים התענית עד צאת הכוכבים. (ושאר תעניות הכתוב מלבד עשרה בטבת אינם יכולים לחול בערב שבת).

ואם רוצה להתנות ולומר קודם התענית שאינו רוצה להשלים התענית עד צאת הכוכבים, אם היה הדבר בתענית שגזרו על הציבור מחמת צרה וגזירה, יכול להתנות כן, (ואפילו אם רוב הציבור לא התנו כלל, רשאי כל אחד להתנות שאינו רוצה להשלים התענית עד צאת הכוכבים), אבל בתענית עשרה בטבת שחלה בערב שבת אין תנאי מועיל, וחייב להשלים התענית עד צאת הכוכבים.

ומכל מקום אף במקום שצריך להתענות ולהשלים עד צאת הכוכבים, טוב שיזהרו הציבור שלא להתעכב אחר צאת הכוכבים, כדי שלא יתבטלו מעונג שבת אפילו בחלק מן השבת, ולכן ימהרו הציבור להתפלל ערבית קודם צאת הכוכבים, כדי שמיד אחר צאת הכוכבים יוכלו לקדש על הכוס ולאכול סעודת שבת.

תענית חלום בערב שבת

ית. מי שראה חלום רע בערב שבת, והוא מהחלומות הרעים שמבואר בשלחן ערוך (סימן רפח סעיף ה') שמתענים עליהם אפילו בשבת, ונפשו עגומה עליו ביותר באופן שרואה צורך גדול בנפשו להתענות באותו יום, ומתענה תענית חלום בערב שבת, צריך להשלים התענית עד צאת הכוכבים, ואינו רשאי לאכול קודם לכן.

ומי שהתענה תענית חלום בערב שבת, והשלים התענית עד צאת הכוכבים, אינו צריך להתענות יום אחר כדי לכפר על מה שהתענה מעט בתחלת השבת, (ודוקא מי שהתענה תענית חלום בשבת צריך להתענות יום אחר כדי לכפר על מה שהתענה בשבת, וכמו שיבואר להלן בסימן רפח).

חובות ליהוה

עזר בנגדו

כל היום היתה אשתו של רבי ישעיה מפרג עוסקת באמידת תהילים ומעמדות, כשהיא מזניחה את צרבי הבית, כדי להרגיז את בעלה.
אמר על כך רבי ישעיה:

הבמינו ז"ל אמרו על אדם שנושא אשה: זכה נעשית לו עזר, לא זכה בנגדו. זכה, הרהי עוזרת לו לעסוק בתורה. שהיא מבשלת ומבבסת ומתקנה לו את כל צרכיו. לא זכה בנגדו, הרהי נעשית למתהרה שלו. הוא עוסק בתורה, היא עוסקת בצאנה וצאניה. הוא לומד חומש, היא אומרת תהילים...